

دیم ای سکا جانیده سنید الباء فی بدل الاستعانة وشنید مصر
 مخرج من شنید یعنی قولک ذلك کوارت ان تسحق بالزوج
سه از ان سنش یقین خوف ری جبری خوف بری یقین بری
 رجایی التلبته فی ذلك سنه الخوف والرجاء یقین بری توکل
 بر محبت با حیا هم توکل هم محبت هم حیا بری الباء الخفی یعنی
 نعم التوکل ثم الحیا فوله نعم لمحیة من الايمان والايمان فی المحبة والتوکل
 من الخفا والخفاء من الدار هو کما انور یقین حاصل بود هر که نور یقین
 حاصل اولد یعنی من کان نور یقین حاصل صاحب ایمان **دروش**
در بود صاحب ایمان درو شد اولد یعنی یکنون صاحب ایمان وشد
 القلب **نامه اعمال اگر نبود** سید نامه اعمالک اولم تر سید نامه
 بکسر اتمه مضاق الى اعمال ولفظ سید بکسر السین المهملة والفتحة
 الخفی یعنی ایضا یعنی یکنون کتاب الاعمال یا ضایعة الماضی
رومباش از رحمت حق نا امید اوله حقه رحمتند نا امید و احوال
 یعنی اذهب واکثر من رحمة الله تعالی طوع فان البکس کفر هو کما
بنود توکل با خدا هر که ان ترس توکل بر خدا یعنی کل من لیس توکل
 علی الله تعالی سفایدت بروی بکری **بانی** اعظمک اوزرینه های
 مشکاید مضارع من سفایتن بعد فی السین فی المستفید والتاویم

الخطاب

الخطاب ولفظ لری رایج لا هر که یکر مضارع الخطاب من کربتن یعنی
 الباء یعنی یسبق لک ان تبکی علیه بالبکاء والتندید **الک حیا حق بنا شد**
 حیا جبرضا فی الحق والتبیر فی دشر رایج الی اکید وکذا فی حاشی
 یعنی من لم یکن فی قلبه حیا الله تعالی **ان عمل خیر یا بنود** حاشی یا بنود
 الخفی عملد حاصل یعنی لا یکن حاصل من العمل غیر الصبر **باشی**
ای بنده خدا دوست دار اما اول خدی دوست دار در وصف
 ترکبنی وانشق یعنی اربها العبد اخذ الخلیل رابته تعالی **تاری توان عدل**
در کنار ای برادر اولدی شرم ایماندر شرم یقین یعنی الحیا ولفظ
 بود یعنی است یعنی ایها الاخ الحیا من الايمان **بی حیا از سره**
بود بی حیا از سره سفیطاندر زمره مضاق الى الشیطا یعنی من لیس
 حیاه فهو فی زمرة الشیطا

در بیان ان کتاب روی از ان زیاد می شود

فی قیاد اب روی ان بیخ جبر ارتو بر روی صوی بیخ جبر یعنی
 یزید واه الوهم خمسة انفسا و با تو کوم **بشوق ای** هر که بن ساد دیم
 دکرای اهر غیر یعنی اقول لک ذلك فاستمع بالسر التمزیه و هو الحضور
 علی قعد و التسمیاء والاصحاب والهمز الوفاء و کتم السر جبر **یکار فغان**
حاضر بود بولویسن کنر لک اوزرینه سن الباء فی بکار یعنی در

حیا وکلمه در
 تا عند انده او
 تا عند العلة والضمیر
 تا عند بن راجع الی
 فی عند یعنی حیا
 قوله ویکون من
 تخلص ویکون من
 عذاب الله فی طرف
 ای برادرش از ایمان بود